

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 20 listopada 2023 r.

DIH-3.707.116.2023.AL

DECYZJA DIH-3.116.2023

„informacje prawnie chronione oznaczono [xxx]”

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2023 r. poz. 775, ze zm.), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz.U. z 2020 r. poz. 1706, ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania wniesionego przez przedsiębiorcę Grzegorza Paśnika prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą CENTRUM ZAOPATRZENIA FRYZJERÓW GRZEGORZ PAŚNIK w Garwolinie od decyzji Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z dnia 27 września 2023 r. nr PO.216.GO.15.2023.KS (nr akt sprawy: DS.8361.114.2023), którą ww. przedsiębiorcy, na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 11 i 12, art. 57 pkt 4 oraz art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz.U. z 2023 r. poz. 1658, ze zm.), wymierzono dwie kary pieniężne, tj.:

- 1) na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 11 ww. ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, karę pieniężną w wysokości 500 zł (słownie: pięćset złotych), z tytułu niespełnienia obowiązku wynikającego z art. 41 tej ustawy;
- 2) na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 ww. ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, karę pieniężną w wysokości 1 000 zł (słownie: jeden tysiąc złotych), z tytułu niespełnienia obowiązku wynikającego z art. 42 tej ustawy (aktualnie art. 42 ust. 1 tej ustawy);

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

UZASADNIENIE

W okresie od 29 maja do 7 czerwca 2023 r. inspektorzy reprezentujący Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, zwanego dalej „Mazowieckim WIIH” lub „organem pierwszej instancji”, działając w ramach upoważnienia do przeprowadzenia kontroli z dnia 29 maja 2023 r. nr DS 121/2023, przeprowadzili kontrolę w placówce handlowej w [xxxxxx], należącej do przedsiębiorcy [xxxxxx], zwanego dalej „stroną” lub „przedsiębiorcą”.

Na podstawie art. 48 ust. 11 pkt 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2023 r. poz. 221, ze zm.), zwanej dalej „Prawem przedsiębiorców”, nie dokonano

zawiadomienia przedsiębiorcy o zamiarze wszczęcia kontroli, gdyż kontrolę przeprowadzono na podstawie bezpośrednio stosowanych przepisów prawa Unii Europejskiej.

Kontrolę przeprowadzono w obecności przedsiębiorcy, któremu przed przystąpieniem do czynności kontrolnych, okazano legitymacje służbowe oraz doręczono za pokwitowaniem upoważnienie do przeprowadzenia kontroli, wraz z pouczeniem o prawach i obowiązkach kontrolowanego przedsiębiorcy, stanowiącym załącznik do ww. upoważnienia do kontroli.

W trakcie kontroli przedsiębiorca, po pouczeniu go o obowiązkach wynikających z art. 50 ust. 3 Prawa przedsiębiorców, wyznaczył osobę upoważnioną do jego reprezentowania podczas kontroli Inspekcji Handlowej (upoważnienie z dnia 29 maja 2023 r.).

W toku kontroli sprawdzono przestrzeganie przepisów ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz.U. z 2023 r. poz. 1658, ze zm.), zwanej dalej „ustawą o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi”, w zakresie dotyczącym art. 40a, art. 41 oraz art. 42, w którym nadzór sprawuje Inspekcja Handlowa.

W wyniku przeprowadzonej kontroli stwierdzono, że kontrolowany przedsiębiorca, wbrew ciążącym na nim obowiązkom wynikającym z przepisów ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, tj.:

- art. 41 - prowadził dystrybucję produktu „PROGLINE Cążki do skórek CN 111” (1 z 15 losowo wytypowanych do kontroli produktów w opakowaniach, wykazanych w załączniku nr 1 do protokołu kontroli) wprowadzonego do obrotu przez wprowadzającego produkty w opakowaniach, tj. [xxxxxx], który nie jest wpisany do rejestru (tzw. rejestru BDO). W toku kontroli ustalono, że strona zakupiła ten produkt od firmy [xxxxxx] (według faktury VAT [xxxxxx] z dnia 20.06.2022 r.), która ma nadany nr rejestrowy BDO 000368111, zaś firma [xxxxxx] zakupiła go bezpośrednio od wprowadzającego do obrotu, tj. [xxxxxx] (według faktury VAT [xxxxxx] z dnia 31.05.2022 r. oraz deklaracji na opakowaniu), który nie jest wpisany do rejestru. Sprawdzenia, czy określony podmiot posiada wpis w rejestrze BDO dokonywano przy użyciu wyszukiwarki wpisów dostępnej pod adresem: <https://rejestr-bdo.mos.gov.pl/Registry/Index>;
- art. 42 - prowadząc jednostkę handlową, sprzedawał produkty w opakowaniach, nie przekazując użytkownikom tych produktów informacji o opakowaniach i odpadach opakowaniowych w zakresie:
  - 1) dostępnych systemów zwrotu, zbierania i odzysku odpadów opakowaniowych,
  - 2) właściwego postępowania z odpadami opakowaniowymi,
  - 3) znaczenia oznaczeń stosowanych na opakowaniach- co najmniej przez wywieszenie tych informacji w miejscu sprzedaży. W toku kontroli ustalono, że informacje w powyższym zakresie nie były zamieszczone (wywieszono) na sali sprzedażowej w miejscu ogólnodostępnym dla klienta. Strona usunęła stwierdzone nieprawidłowości jeszcze w trakcie trwania kontroli.

Podczas kontroli ustalono również, że kontrolowany przedsiębiorca, prowadząc jednostkę handlu detalicznego i hurtowego, w której oferowane są torby na zakupy z tworzywa sztucznego, objęte opłatą recyklingową, nie jest wpisany do rejestru. Z wyjaśnień strony przekazanych drogą e-mail w dniu 30 i 31 maja 2023 r. wynika, że była ona przekonana, iż jest wpisana do rejestru BDO, gdyż sprzedaż reklamówek prowadziła m.in. w 2018 r. i z tego tytułu odprowadziła opłatę recyklingową na rachunek bankowy Urzędu Marszałkowskiego

Województwa Mazowieckiego w Warszawie. W dniu 1 czerwca 2023 r. strona przestała drogą e-mail Urzędowe Poświadczenie Odbioru zgłoszenia do rejestru BDO.

Powyższe ustalenia udokumentowano w protokole kontroli z dnia 7 czerwca 2023 r. (nr akt kontroli: DS.8361.114.2023) oraz w dołączonej do niego dokumentacji. Do protokołu kontroli strona nie zgłosiła uwag w przewidzianym ustawowo terminie.

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, pismem z dnia 28 sierpnia 2023 r. nr PO.216.GO.15.2023.KS, na podstawie art. 61 § 1 i 4 Kpa ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2023 r. poz. 775, ze zm.), zwanej dalej „Kpa”, Mazowiecki WIIH zawiadomił stronę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia kar pieniężnych określonych w:

- art. 56 ust. 1 pkt 11 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, z tytułu niespełnienia obowiązku wynikającego z art. 41 tej ustawy,
  - art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, z tytułu niespełnienia obowiązku wynikającego z art. 42 tej ustawy,
- informując jednocześnie o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania. Zawiadomienie to doręczono stronie w dniu 31 sierpnia 2023 r.

Strona skorzystała z przysługujących jej uprawnień i w pismach z dnia 2 i 7 września 2023 r. zajęła stosowne stanowisko w niniejszej sprawie.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, Mazowiecki WIIH w drodze decyzji z dnia 27 września 2023 r. nr PO.216.GO.15.2023.KS (nr akt sprawy: DS.8361.114.2023), na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 11 i 12, art. 57 pkt 4 oraz art. 58 ust. 2 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, wymierzył stronie dwie kary pieniężne, tj.:

- na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 11 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi - karę pieniężną w wysokości 500 zł, z tytułu niespełnienia obowiązku wynikającego z art. 41 tej ustawy, tj. prowadzenia dystrybucji produktu „PROGLINE Cążki do skórek CN 111” wprowadzonego do obrotu przez wprowadzającego produkty w opakowaniach, tj. [xxxxxx], który nie jest wpisany do rejestru (tzw. rejestru BDO);
- na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, karę pieniężną w wysokości 1 000 zł, z tytułu niespełnienia obowiązku wynikającego z art. 42 tej ustawy, w związku z tym, że prowadząc jednostkę handlową, sprzedawała produkty w opakowaniach, nie przekazując użytkownikom tych produktów informacji o opakowaniach i odpadach opakowaniowych w zakresie:
  - 1) dostępnych systemów zwrotu, zbierania i recyklingu odpadów opakowaniowych,
  - 2) właściwego postępowania z odpadami opakowaniowymi,
  - 3) znaczenia oznaczeń stosowanych na opakowaniach- co najmniej przez wywieszenie tych informacji w miejscu sprzedaży.

Powyższa decyzja została doręczona stronie w dniu 3 października 2023 r.

W dniu 18 października 2023 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwany dalej również „Prezesem UOKiK” lub „organem drugiej instancji”, otrzymał za pośrednictwem Mazowieckiego WIIH, złożone przez stronę pismo z dnia 9 października 2023 r. (nadane w dniu 11 października 2023 r. w polskiej placówce pocztowej operatora publicznego), zawierające odwołanie od ww. decyzji.

Pismem z dnia 26 października 2023 r. znak DIH-3.707.116.2023.AŁ, Prezes UOKiK poinformował stronę o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w postępowaniu, w tym do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych

dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, z czego strona jednak nie skorzystała. Zawiadomienie to doręczono stronie w dniu 31 października 2023 r.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz.U. z 2020 r. poz. 1706, ze zm.), zwanej dalej „ustawą o Inspekcji Handlowej”, w postępowaniu administracyjnym w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji Handlowej organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, zwany dalej „wojewódzkim inspektorem IH”. Organem wyższego stopnia jest Prezes UOKiK.

Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Na podstawie art. 54 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, nadzór nad przestrzeganiem przepisów art. 40a, art. 41 oraz art. 42 ust. 1 sprawuje Inspekcja Handlowa, działając na podstawie ustawy o Inspekcji Handlowej.

Od 13 października 2023 r. obowiązuje nowe brzmienie art. 42 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, wprowadzone ustawą z dnia 13 lipca 2023 r. o zmianie ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2023 r. poz. 1852). Zmiana przepisów polegała na doprecyzowaniu dotychczasowych obowiązków informacyjnych oraz wprowadzeniu nowych, odnoszących się do systemu kaucyjnego. Dotychczasowe obowiązki w zakresie przekazywania użytkownikom informacji o opakowaniach i odpadach opakowaniowych, których naruszenie stwierdzono w wyniku przeprowadzonej kontroli, zamieszczono w art. 42 ust. 1 tej ustawy. Bez zmian pozostały natomiast przepisy art. 40a i art. 41 tej ustawy.

Ustawa o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi stanowi w art. 41, że zakazuje się dystrybucji produktów w opakowaniach wprowadzanych do obrotu przez wprowadzającego produkty w opakowaniach, który nie jest wpisany do rejestru.

Przez wprowadzającego produkty w opakowaniach, w myśl art. 8 pkt 23 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, należy rozumieć przedsiębiorcę wykonującego działalność gospodarczą w zakresie wprowadzania do obrotu produktów w opakowaniach, w szczególności:

- a) wprowadzającego do obrotu produkty w opakowaniach pod własnym oznaczeniem rozumianym jako znak towarowy, o którym mowa w art. 120 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. - Prawo własności przemysłowej (Dz.U. z 2023 r. poz. 1170), lub pod własnym imieniem i nazwiskiem lub nazwą, których wytworzenie zlecił innemu przedsiębiorcy,
- b) pakującego produkty wytworzone przez innego przedsiębiorcę i wprowadzającego je do obrotu,
- c) prowadzącego:
  - jednostkę lub jednostki handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży powyżej 500 m², sprzedającego produkty pakowane w tych jednostkach,

- więcej niż jedną jednostkę handlu detalicznego o łącznej powierzchni sprzedaży powyżej 5 000 m², sprzedającego produkty pakowane w tych jednostkach.

Pojęcie wprowadzania do obrotu zostało wyjaśnione w art. 8 pkt 24 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, jako odpłatne albo nieodpłatne udostępnienie opakowań lub produktów w opakowaniach po raz pierwszy na terytorium kraju (przez co należy rozumieć terytorium Rzeczypospolitej Polskiej) w celu używania lub dystrybucji; za wprowadzenie do obrotu uważa się także: import opakowań lub produktów w opakowaniach, wewnątrzspółnotowe nabycie opakowań lub produktów w opakowaniach - dokonywane na potrzeby wykonywanej działalności gospodarczej.

W myśl art. 10 ust. 1 pkt 5 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, przedsiębiorca wprowadzający produkty w opakowaniach podlega w zakresie tej działalności wpisowi do rejestru, o którym mowa w art. 49 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz.U. z 2023 r. poz. 1587, ze zm.), zwanej dalej „ustawą o odpadach”. Jest to rejestr podmiotów prowadzony przez Marszałka województwa właściwego ze względu na siedzibę lub miejsce zamieszkania odpowiedniego przedsiębiorcy. Rejestr ten obejmuje podmioty m.in.: wprowadzające produkty, wprowadzające produkty w opakowaniach, gospodarujące odpadami, a także prowadzące jednostkę handlu detalicznego lub hurtowego, w której oferowane są torby na zakupy z tworzywa sztucznego, objęte opłatą recyklingową.

Przedmiotowy rejestr stanowi integralną część Bazy danych o produktach i opakowaniach oraz o gospodarce odpadami (BDO), tj. systemu informatycznego, utworzonego na podstawie przepisów ustawy o odpadach. Przepisy art. 234 ustawy o odpadach stanowią w ust. 1, że rejestr, o którym mowa w art. 49 ust. 1, tworzy się łącznie z BDO, zaś w ust. 2, że podmioty objęte obowiązkiem złożenia wniosku o wpis do tego rejestru są obowiązane do złożenia tego wniosku w terminie 6 miesięcy od dnia utworzenia rejestru. Zgodnie z Komunikatem Ministra Środowiska z dnia 24 stycznia 2018 r. w sprawie utworzenia rejestru podmiotów wprowadzających produkty, produkty w opakowaniach i gospodarujących odpadami (M.P. z 2018 r., poz. 118), dniem utworzenia rejestru jest dzień 24 stycznia 2018 r. Tym samym, termin złożenia wniosku o wpis do przedmiotowego rejestru upłynął w dniu 24 lipca 2018 r.

Obowiązek w zakresie przekazywania użytkownikom informacji o opakowaniach i odpadach opakowaniowych został określony w art. 42 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi. W brzmieniu obowiązującym m.in. w dacie kontroli i wydania zaskarżonej decyzji, przepisy te stanowiły, że przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego lub hurtowego, który sprzedaje produkty w opakowaniach, jest obowiązany przekazywać użytkownikom tych produktów informacje o opakowaniach i odpadach opakowaniowych w zakresie:

- 1) dostępnych systemów zwrotu, zbierania i recyklingu odpadów opakowaniowych,
  - 2) właściwego postępowania z odpadami opakowaniowymi,
  - 3) znaczenia oznaczeń stosowanych na opakowaniach
- co najmniej przez wywieszenie informacji w miejscu sprzedaży.

Od 13 października 2023 r. powyższy obowiązek informacyjny wynika z art. 42 ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi. Przepisy te stanowią w nowym brzmieniu, że przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego lub hurtowego, który sprzedaje produkty w opakowaniach, jest obowiązany przekazywać użytkownikom tych produktów informacje o opakowaniach i odpadach opakowaniowych w zakresie:

- 1) dostępnych systemów zwrotu i zbierania opakowań i odpadów opakowaniowych oraz recyklingu odpadów opakowaniowych,
  - 2) właściwego postępowania z opakowaniami i odpadami opakowaniowymi,
  - 3) znaczenia oznaczeń stosowanych na opakowaniach
- co najmniej przez wywieszenie tych informacji w miejscu sprzedaży. [podkreślenia Prezesa UOKiK dla zobrazowania wprowadzonych zmian]

Zgodnie z art. 56 ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto:

- pkt 11 - wbrew przepisowi art. 41 prowadzi dystrybucję produktów w opakowaniach wprowadzanych do obrotu przez wprowadzającego produkty w opakowaniach, który nie jest wpisany do rejestru, z wyjątkiem produktów w opakowaniach, które zostały wprowadzone do obrotu przez tego wprowadzającego przed dniem wykreślenia go z rejestru;
- pkt 12 - wbrew przepisowi art. 42 ust. 1 prowadząc jednostkę handlu detalicznego lub hurtowego, sprzedaje produkty w opakowaniach, nie przekazując użytkownikom tych produktów informacji o opakowaniach i odpadach opakowaniowych w zakresie:
  - a) dostępnych systemów zwrotu, zbierania i odzysku, w tym recyklingu, odpadów opakowaniowych,
  - b) właściwego postępowania z odpadami opakowaniowymi,
  - c) znaczenia oznaczeń stosowanych na opakowaniach- co najmniej przez wywieszenie informacji w miejscu sprzedaży.

W świetle art. 57 pkt 4 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, kary pieniężne wynoszą: w przypadkach, o których mowa m.in. w art. 56 ust. 1 pkt 11 i 12 - od 500 zł do 20 000 zł. Zgodnie z art. 58 ust. 2 tej ustawy, kary pieniężne za czyny, o których mowa w ww. przepisach, wymierza, w drodze decyzji, właściwy wojewódzki inspektor IH.

Ustawa o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi nie reguluje przesłanek wymiaru kary, ani też kryteriów odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej lub udzielenia pouczenia, a więc stosownie do treści art. 189a § 2 Kpa, zastosowanie mają w tym zakresie przepisy odpowiednio: art. 189d i art. 189f Kpa.

Zgodnie z art. 189d Kpa, wymierzając administracyjną karę pieniężną, organ administracji publicznej bierze pod uwagę:

- 1) wagę i okoliczności naruszenia prawa, w szczególności potrzebę ochrony życia lub zdrowia, ochrony mienia w znacznych rozmiarach lub ochrony ważnego interesu publicznego lub wyjątkowo ważnego interesu strony oraz czas trwania tego naruszenia;
- 2) częstotliwość niedopełniania w przeszłości obowiązku albo naruszania zakazu tego samego rodzaju co niedopełnienie obowiązku albo naruszenie zakazu, w następstwie którego ma być nałożona kara;
- 3) uprzednie ukaranie za to samo zachowanie za przestępstwo, przestępstwo skarbowe, wykroczenie lub wykroczenie skarbowe;
- 4) stopień przyczynienia się strony, na którą jest nakładana administracyjna kara pieniężna, do powstania naruszenia prawa;
- 5) działania podjęte przez stronę dobrowolnie w celu uniknięcia skutków naruszenia prawa;
- 6) wysokość korzyści, którą strona osiągnęła, lub straty, której uniknęła;
- 7) w przypadku osoby fizycznej - warunki osobiste strony, na którą administracyjna kara pieniężna jest nakładana.

Zgodnie z art. 189f § 1 pkt 1 i 2 Kpa, organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli: waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub na stronę za to samo zachowanie prawomocną decyzją została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub została ona prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

W niniejszej sprawie, na podstawie ustaleń kontroli przeprowadzonej w placówce handlowej należącej do kontrolowanego przedsiębiorcy, Mazowiecki WIIH stwierdził, że kontrolowany przedsiębiorca nie zrealizował obowiązków wynikających z przepisów ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, tj.:

- art. 41 poprzez prowadzenie dystrybucji produktu „PROGLINE Cążki do skórek CN 111” (1 z 15 losowo wytypowanych do kontroli produktów w opakowaniach) wprowadzonego do obrotu przez wprowadzającego produkty w opakowaniach, tj. [xxxxxx], który nie jest wpisany do rejestru (tzw. rejestru BDO) - co wyczerpało znamiona czynu określonego w art. 56 ust. 1 pkt 11 tej ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi oraz skutkowało wymierzeniem stronie kary pieniężnej w minimalnej wysokości 500 zł;
- art. 42 (aktualnie art. 42 ust. 1) poprzez to, że prowadząc jednostkę handlową, sprzedawał produkty w opakowaniach, nie przekazując użytkownikom tych produktów informacji o opakowaniach i odpadach opakowaniowych w zakresie:
  - 1) dostępnych systemów zwrotu, zbierania i recyklingu odpadów opakowaniowych,
  - 2) właściwego postępowania z odpadami opakowaniowymi,
  - 3) znaczenia oznaczeń stosowanych na opakowaniach- co najmniej przez wywieszenie tych informacji w miejscu sprzedaży - co wyczerpało znamiona czynu określonego w art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi oraz skutkowało wymierzeniem stronie kary pieniężnej w wysokości 1 000 zł.

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, Mazowiecki WIIH w drodze decyzji z dnia 27 września 2023 r. nr PO.216.GO.15.2023.KS, wymierzył powyższe kary pieniężne stronie, to jest podmiotowi, który dopuścił się powyższych naruszeń.

Odwołując się od wydanej decyzji, strona zaskarżyła ją w całości. Odnosząc się w pierwszej kolejności do kary pieniężnej wymierzonej w wysokości 1 000 zł za niespełnienie obowiązku wynikającego z art. 42 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, podniosła, że posiadała stosowne informacje o opakowaniach i odpadach opakowaniowych na tablicy ogłoszeń, przy czym tablica ta nie była zawieszona, tylko stała na podłodze oparta o ścianę tuż przy koszach zakupowych dla klientów. Zaznaczyła, że w trakcie kontroli tablica ta została natychmiast zawieszona. Ponadto dodała, że wskazany art. 42 tej ustawy stanowi o co najmniej wywieszeniu informacji w miejscu sprzedaży, a ona dodatkowo, jeśli tylko klient potrzebował informacji o oznaczeniach na produktach w tym zakresie, informowała ustnie i wskazywała odpowiednie tablice. Natomiast odnośnie kary pieniężnej wymierzonej w wysokości 500 zł za niespełnienie obowiązku wynikającego z art. 41 tej ustawy, strona wyjaśniła, że bazuje wyłącznie na zapewnieniu jej przez dostawców, że wszystkie zakupione od nich towary są wpisane do odpowiednich rejestrów i dopuszczone do obrotu w handlu na terenie Polski. Podkreśliła, że fizycznie nie jest w stanie sprawdzić każdy zakupiony towar, ani też nie może sobie pozwolić na stworzenie nowego etatu do tego typu kontroli, tym

bardziej, że współpracuje z kilkudziesięcioma dostawcami i zakupuje od nich kilkadziesiąt tysięcy pozycji asortymentowych (często nowych lub zmieniających się). Strona uważa, że kara finansowa za niewpisanie do rejestru podmiotów wprowadzających produkty powinna być wymierzona nie wobec niej, tylko wobec podmiotu, który jako pierwszy wprowadza dany towar na rynek polski. Podkreśliła, że ona jest tylko pośrednikiem od dystrybutora do klienta detalicznego, a więc nie wprowadza do obrotu nowego towaru, tylko pośredniczy w sprzedaży już wprowadzonego do obrotu towaru, w tym przypadku „PROGLINE Cążki do skórek CN 111”. Dodała, że gdyby firma [xxxxxx], od której zakupiła przedmiotowy produkt, zastosowała się do treści art. 41 tej ustawy i nie oferowała do sprzedaży tego produktu, to ona nie miałaby problemów i kary finansowej.

W ocenie Prezesa UOKiK, przedstawione przez stronę w odwołaniu argumenty są nietrafione i nie zasługują na uwzględnienie. Na wstępie należy wskazać, że przepisy art. 56 ust. 1 pkt 11 i 12 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, stanowiące podstawę materialnoprawną do wydania zaskarżonej decyzji w sprawie wymierzenia stronie dwóch ww. kar pieniężnych, statuują odpowiedzialność administracyjną podmiotów wobec których stwierdzono naruszenie obowiązków wynikających z art. 41 oraz art. 42 ust. 1 tej ustawy. Odpowiedzialność ta ma charakter obiektywny i opiera się na zasadzie ryzyka (por. wyrok NSA z dnia 8 października 2010 r. o sygn. akt II OSK 1079/12). Oznacza to, że wystarczającą przesłanką do przypisania tej odpowiedzialności jest samo stwierdzenie niewykonania przez określony podmiot nałożonych prawem obowiązków, bez względu na winę oraz przyczyny powstania naruszenia. Dowiedzenie zatem, że określony podmiot nie wykonał powyższych obowiązków powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną, a wskazane przepisy mają charakter obligatoryjny. W świetle powyższego, okoliczności, na które strona powołuje się w odwołaniu, jak również w pismach z dnia 2 i 7 września 2023 r., w wyniku których doszło do naruszenia prawa (brak wiedzy lub tylko niedopatrzenie), czy też działania naprawcze podjęte w trakcie kontroli i będące jej efektem, nie mają znaczenia dla stwierdzenia faktu zaistniałych nieprawidłowości i oceny zasadności wymierzenia powyższych kar pieniężnych.

Odnosząc się do argumentów strony przedstawionych w odwołaniu, dotyczących posiadania informacji o opakowaniach i odpadach opakowaniowych, o których mowa w art. 42 ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, na tablicy ogłoszeń, która stała na podłodze tuż przy koszach zakupowych dla klientów, należy wskazać, że z protokołu kontroli, który strona przyjęła bez zastrzeżeń, wynika jednoznacznie, iż informacje te nie były widoczne na sali sprzedażowej w miejscu ogólnodostępnym dla klienta. Ponadto, sama strona przyznała w piśmie z dnia 2 września 2023 r., składając stosowne wyjaśnienia w niniejszej sprawie, że z powodu niedopatrzenia nie wywiesiła informacji o opakowaniach i odpadach opakowaniowych, natomiast posiadała wydrukowane tablice informacyjne, które niezwłocznie odnalazła i w trakcie kontroli wywiesiła na tablicy informacyjnej. Podkreślenia wymaga, że przepisy art. 42 ust. 1 tej ustawy, określając sposób przekazywania wymaganych informacji użytkownikom produktów w opakowaniach wskazują wprost, że informacje te powinny być co najmniej wywieszane w miejscu sprzedaży. W praktyce oznacza to, że ich wywieszenie stanowi minimum, jakie należy spełnić, aby zadość uczynić tym przepisom. Tym samym, opisane przez stronę w odwołaniu działania, polegające na informowaniu ustnym i wskazywaniu odpowiednich tablic na życzenie klienta, bez jednoczesnego wywieszenia tych informacji, należy uznać za niewystarczające dla spełnienia powyższych wymagań.

Ustosunkowując się do wątpliwości strony wyrażonych w odwołaniu, dotyczących obowiązku wynikającego z art. 41 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, należy wskazać, że obowiązek ten dotyczy zakazu dystrybucji produktów w opakowaniach wprowadzanych do obrotu przez wprowadzającego produkty w opakowaniach, który nie jest wpisany do rejestru. Stanowiąc o zakazie dystrybucji, ustawodawca nie wprowadza definicji tego pojęcia. Przyjmując ogólne znaczenie pojęcia „dystrybucji”, jak również stosowane przez ustawodawcę znaczenie tego pojęcia w systemie prawa, należy uznać, że końcowa sprzedaż towaru konsumentowi będzie mieściła się w pojęciu dystrybucji. Dystrybutorem będzie więc każdy, kto pośredniczy w drodze produktu od wytwórcy do odbiorcy końcowego, w tym sprzedawca. Bezsporny jest przy tym fakt, że strona posiadała w ofercie handlowej produkt „PROGLINE Cążki do skórek CN 111”, zaś wprowadzającym ten produkt do obrotu po raz pierwszy na terytorium Polski była spółka [xxxxxx], która w dacie kontroli nie była wpisana do rejestru (tzw. rejestru BDO). Tym samym, strona, prowadząc dystrybucję tego produktu, naruszała powyższy zakaz i w związku z tym to ona, a nie spółka [xxxxxx], podlegała karze pieniężnej, o której mowa w art. 56 ust. 1 pkt 11 tej ustawy. Na marginesie należy wskazać, że spółka [xxxxxx] również ponosi odpowiedzialność za wprowadzanie do obrotu produktów w opakowaniach bez wymaganego wpisu do rejestru, zaś organem uprawnionym do wymierzenia kary pieniężnej z tego tytułu jest wojewódzki inspektor ochrony środowiska.

Strona, jako profesjonalny uczestnik obrotu, miała obowiązek znać przepisy prawa związane z wykonywaną przez nią działalnością, jak również je respektować. Przepisy te wskazują wprost, że to dystrybutor (sprzedawca) produktów w opakowaniach ponosi odpowiedzialność za niezrealizowanie obowiązków ustawowych. Należy podkreślić, że obowiązek wynikający z art. 41 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi dotyczy zakazu dystrybucji produktów w opakowaniach wprowadzanych do obrotu przez wprowadzającego produkty w opakowaniach, który nie jest wpisany do rejestru, zaś obowiązek wynikający z art. 42 ust. 1 tej ustawy, dotyczy przekazywania użytkownikom tych produktów informacji o opakowaniach i odpadach opakowaniowych w określonym zakresie (obowiązującym w dacie kontroli) i w określonej formie. Znamienny jest przy tym fakt, że czynność przekazywania (co najmniej przez wywieszenie) wymaganych informacji oraz prowadzenia dystrybucji produktów w opakowaniach wprowadzanych do obrotu przez wprowadzającego produkty w opakowaniach, który jest wpisany do rejestru, jest okolicznością całkowicie zależną od strony. Co prawda strona, jako dystrybutor produktów w opakowaniach może nie mieć wpływu na dokonanie wymaganego wpisu do rejestru przez wprowadzających te produkty do obrotu po raz pierwszy na terytorium Polski, jednakże może i powinna powstrzymać się od dystrybucji produktów pochodzących od takich podmiotów, jeśli nie są oni wpisani do rejestru. Trudno zatem podzielić pogląd strony wyrażony w odwołaniu, że nie miała ona wpływu na naruszenie zakazu określonego w art. 41 tej ustawy. Nie ulega wątpliwości, że w niniejszej sprawie strona nie wywiązała się ze wszystkich obowiązków, jakie nakłada na nią ustawa, co skutkowało wymierzeniem jej stosownych kar pieniężnych.

Zdaniem Prezesa UOKiK, argumenty strony przedstawione w odwołaniu, wskazują, że działała ona wyłącznie w zaufaniu do dostawcy, tj. [xxxxxx], a także w przekonaniu, iż produkt „PROGLINE Cążki do skórek CN 111”, który od niego nabyła został wprowadzony do obrotu przez wprowadzającego produkty w opakowaniach, tj. [xxxxxx], który jest wpisany do rejestru, co z kolei może świadczyć o naruszeniu reguły ostrożności, tym bardziej, że przepisy prawa nakładają na nią obowiązek weryfikowania takich informacji. Zgodnie

z przepisami ustawy o odpadach, podmiot wpisany do rejestru ma nadany indywidualny numer rejestrowy (art. 54 ust. 1 i 3), zaś podmiot, o którym mowa w art. 57 ust. 1, m.in. wprowadzający do obrotu produkty w opakowaniach jest obowiązany umieszczać numer rejestrowy na dokumentach sporządzanych w związku z prowadzoną działalnością (art. 63). Do takich dokumentów należą m.in. faktury. Wbrew temu, co strona stara się wykazać w odwołaniu, weryfikacja podmiotów wprowadzających produkty w opakowaniach w rozumieniu art. 8 pkt 23 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, nie wykraczała poza możliwości strony, nawet w przypadku dużej rotacji asortymentowej, gdyż takie podmioty widnieją na fakturze lub są deklarowane na opakowaniu, natomiast wyszukiwarka wpisów do rejestru BDO jest powszechnie dostępna i znajduje się pod adresem: <https://rejestr-bdo.mos.gov.pl/Registry/Index>.

W niniejszej sprawie, Mazowiecki WIIH był uprawniony do wymierzenia stronie dwóch kar pieniężnych w granicach przewidzianych przepisami art. 56 ust. 1 pkt 11 i 12 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, tj. od 500 zł do 20 000 zł. Stronie wymierzono karę pieniężną w minimalnej wysokości 500 zł (art. 56 ust. 1 pkt 11) oraz karę pieniężną w wysokości 1 000 zł, która mieści w dolnych granicach ustawowych i stanowi zaledwie 5% maksymalnej kary, jaką można było na nałożyć na stronę (art. 56 ust. 1 pkt 12).

Analizując prawidłowość uwzględniania przez organ pierwszej instancji przesłanek wymiaru kary, o których mowa w art. 189d Kpa, na podstawie zebranego w aktach sprawy materiału dowodowego, Prezes UOKiK zważył i stwierdził, że:

- odnosząc się do kary pieniężnej określonej w pkt 1 sentencji niniejszej decyzji:
  - przy ocenie wagi i okoliczności naruszenia prawa, w szczególności potrzeby ochrony życia lub zdrowia, ochrony mienia w znacznych rozmiarach lub ochrony ważnego interesu publicznego lub wyjątkowo ważnego interesu strony oraz czasu trwania tego naruszenia - organ pierwszej instancji zasadnie przyjął, że strona prowadziła dystrybucję produktu „PROGLINE Cążki do skórek CN 111” wprowadzonego do obrotu przez wprowadzającego produkty w opakowaniach, tj. [xxxxxx], który nie jest wpisany do rejestru (tzw. rejestru BDO), wbrew postanowieniom art. 41 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi. Strona naruszyła powyższy zakaz w odniesieniu do 1 z 15 losowo wytypowanych do kontroli produktów w opakowaniach. Naruszenie to powoduje, iż w obrocie handlowym znajdują się produkty w opakowaniach, nad gospodarką którymi brak jest jakiegokolwiek nadzoru ze strony właściwych organów. Prezes UOKiK wskazuje, że wprowadzenie tego zakazu miało na celu ograniczenie liczby przedsiębiorców, którzy pomimo ciężącego na nich obowiązku, nie zapewniają odzysku i recyklingu odpadów opakowaniowych. Każde opakowanie, po spełnieniu roli, jaką posiada w procesie dystrybucji staje się odpadem, w stosunku do którego należy zastosować odpowiednie działania i procedury. Są one istotne ze względu na potrzebę zapewnienia właściwego postępowania z takimi odpadami, a w dalszej perspektywie na potrzebę ochrony środowiska naturalnego przed niekontrolowanym procesem powstawania takich odpadów, co przekłada się także na ochronę zdrowia i ważnego interesu publicznego. Należy zatem podzielić pogląd organu pierwszej instancji, że powyższy obowiązek miał na celu uszczelnić system zagospodarowania odpadów opakowaniowych, w związku z czym, należy uznać, że waga naruszenia tego obowiązku była istotna i z pewnością nie miała cech znikomości. Przy ocenie tej

- przesłanki organ pierwszej instancji wziął również pod uwagę czas trwania naruszenia, stwierdzając, że do naruszenia doszło w dniu 29 maja 2023 r.;
- przy ocenie częstotliwości niedopełniania w przeszłości obowiązku albo naruszania zakazu tego samego rodzaju co niedopełnienie obowiązku albo naruszenie zakazu, w następstwie którego ma być nałożona kara - organ pierwszej instancji słusznie przyjął, że wobec strony nie stwierdzono wcześniej naruszenia ww. obowiązku;
  - przy ocenie stopnia przyczynienia się strony do powstania naruszenia prawa - organ pierwszej instancji właściwie przyjął, że strona przyczyniła się do naruszenia prawa w powyższym zakresie swoim działaniem (zaniechaniem) poprzez niedopełnienie dostatecznego rozeznania bądź sprawdzenia obowiązków rejestrowych podmiotów, których produkty zamierzała dystrybuować;
- odnosząc się do kary pieniężnej określonej w pkt 2 sentencji niniejszej decyzji:
    - przy ocenie wagi i okoliczności naruszenia prawa, w szczególności potrzeby ochrony życia lub zdrowia, ochrony mienia w znacznych rozmiarach lub ochrony ważnego interesu publicznego lub wyjątkowo ważnego interesu strony oraz czasu trwania tego naruszenia - organ pierwszej instancji zasadnie przyjął, że strona prowadziła w kontrolowanej placówce handlowej sprzedaż produktów w opakowaniach, nie przekazując użytkownikom tych produktów informacji o opakowaniach i odpadach opakowaniowych w zakresie: dostępnych systemów zwrotu, zbierania i recyklingu odpadów opakowaniowych, właściwego postępowania z odpadami opakowaniowymi oraz znaczenia oznaczeń stosowanych na opakowaniach - co najmniej przez wywieszenie tych informacji w miejscu sprzedaży, wbrew postanowieniom art. 42 ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi. Jak słusznie stwierdził organ pierwszej instancji, brak przekazania przedmiotowych informacji ma bezpośredni związek ze szkodliwością dla środowiska. Konsumenci pozbawieni zostali istotnych informacji dotyczących właściwego postępowania z opakowaniami, co może wpłynąć negatywnie na proces recyklingu opakowań oraz zmniejszenia ilości i szkodliwości dla środowiska naturalnego materiałów i substancji zawartych w opakowaniach i odpadach opakowaniowych. Tym samym, w opinii Prezesa UOKiK, organ pierwszej instancji słusznie uznał, że waga naruszenia prawa była najwyższa. Bezsporny jest przy tym fakt, że czas trwania tego naruszenia przypada na dzień stwierdzenia nieprawidłowości, tj. 29 maja 2023 r.;
    - przy ocenie częstotliwości niedopełniania w przeszłości obowiązku albo naruszania zakazu tego samego rodzaju co niedopełnienie obowiązku albo naruszenie zakazu, w następstwie którego ma być nałożona kara - organ pierwszej instancji słusznie przyjął, że nie stwierdzono wcześniej naruszenia przez stronę ww. obowiązku;
    - przy ocenie stopnia przyczynienia się strony do powstania naruszenia prawa - organ pierwszej instancji prawidłowo przyjął, że naruszenie prawa powstało w wyniku niewykonania obowiązku informacyjnego przez stronę, a więc strona bezpośrednio przyczyniła się do jego powstania;
  - odnosząc się do kar pieniężnych określonych w pkt 1 i 2 sentencji niniejszej decyzji - organ pierwszej instancji uwzględnił również w sposób prawidłowy:
    - uprzednie ukaranie za to samo zachowanie - stwierdzając, że strona rozpoczęła wykonywanie działalności gospodarczej od 6 grudnia 2008 r. (według wpisu do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej) i Mazowiecki WIIH nie nałożył wcześniej na stronę administracyjnej kary pieniężnej z tytułu naruszenia przepisów ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi;

- działania podjęte przez stronę dobrowolnie w celu uniknięcia skutków naruszenia prawa - zasadnie przyjmując, że strona poinformowała o naprawieniu stwierdzonych nieprawidłowości;
- wysokość korzyści, którą strona osiągnęła, lub straty, której uniknęła - słusznie stwierdzając, że strona nie osiągnęła korzyści, ani też nie uniknęła straty z powodu niespełnienia powyższych obowiązków;
- warunki osobiste strony, jako osoby fizycznej, opierając się na wyjaśnieniach strony złożonych w piśmie z dnia 7 września 2023 r.

Zdaniem Prezesa UOKiK, z powyższego wynika, że dokonana przez organ pierwszej instancji ocena przestank, o których mowa w art. 189d Kpa, mających wpływ na wymiar kary, była prawidłowa i znajdowała uzasadnienie w zebranych materiale dowodowym.

Biorąc powyższe pod uwagę, w ocenie Prezesa UOKiK, organ pierwszej instancji zasadnie uznał, że strona dopuściła się naruszenia obowiązków wynikających z art. 41 oraz art. 42 ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, w stopniu uzasadniającym wymierzenie jej kar pieniężnych, na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 11 i 12 tej ustawy, zaś opisane powyżej, jak również w treści zaskarżonej decyzji, ustalenia kontroli i przestanki, jakimi kierował się Mazowiecki WIIH przy ustalaniu wysokości kar pieniężnych, nie dawały podstaw do ich obniżenia lub anulowania. W opinii Prezesa UOKiK, wysokości kar pieniężnych ustalone na poziomie odpowiednio: 500 zł (art. 56 ust. 1 pkt 11) i 1000 zł (art. 56 ust. 1 pkt 12), przy minimalnej wysokości 500 zł i maksymalnej 20 000 zł, jakie przewidują wskazane przepisy, są kwotami optymalnymi i adekwatnymi do wagi naruszenia prawa.

Prezes UOKiK podziela także stanowisko organu pierwszej instancji, że pomimo zaprzestania naruszenia prawa przez stronę, w niniejszej sprawie brak jest podstaw do zastosowania art. 189f § 1 pkt 1 Kpa, tj. odstąpienia od wymierzenia administracyjnych kar pieniężnych i poprzestania na pouczeniu. Przepis ten przewiduje dwa warunki, które muszą zostać spełnione łącznie, aby organ administracji publicznej mógł odstąpić od nałożenia kary pieniężnej. Po pierwsze waga naruszenia musi być znikoma, przez co należy rozumieć, że istotność, znaczenie oraz rozmiar naruszonego obowiązku są niewielkie. Drugim warunkiem uzasadniającym odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej jest zaprzestanie naruszania prawa przez stronę. Z akt sprawy wynika jednoznacznie, że strona nie wywiązała się z obowiązków, o których mowa w art. 41 oraz art. 42 ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, istotnych z punktu widzenia ochrony interesów użytkowników produktów w opakowaniach oraz systemu gospodarowania opakowaniami i odpadami opakowaniowymi konsumentów. Mając na uwadze charakter powyższych naruszeń, należy uznać, że waga naruszenia prawa była istotna z uwagi na dobro podlegające ochronie, co znalazło swój wyraz w ocenie pierwszej przestanki wymiaru kary. Naruszenie prawa przez stronę pośrednio godziło również w szeroko pojęty interes publiczny. Tym samym, w niniejszej sprawie nie można mówić o znikomej wadze naruszenia prawa, co oznacza, że przestanka pierwsza nie została spełniona. Nawet gdyby uznać za spełnioną przestankę dotyczącą zaprzestania naruszania prawa, to należy wskazać, że obie przestanki muszą jednak być spełnione łącznie, co nie miało miejsca w niniejszej sprawie. Sam fakt usunięcia przez stronę naruszenia prawa przemawia na jej korzyść i stanowi okoliczność łagodzącą, jednakże nie może skutkować odstąpieniem od wymierzenia administracyjnych kary pieniężnej z art. 189f § 1 pkt 1 Kpa.

Ponadto nie została spełniona przestanka z art. 189f § 1 pkt 2 Kpa, gdyż jak słusznie uznał organ pierwszej instancji, na stronę za to samo zachowanie prawomocną decyzją nie została

uprzednio nałożona kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej, jak również strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe. Podkreślić należy, że naruszenie przez stronę przepisów art. 41 oraz art. 42 ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, stanowi czynny (delikty administracyjne), które zagrożone są karami pieniężnymi określonymi w art. 56 ust. 1 pkt 11 i 12 tej ustawy. Postępowania o nałożenie takich kar pieniężnych mogą być prowadzone wyłącznie przez organy IH, zaś z uwagi na właściwość terytorialną, wobec strony mogły być one prowadzone przez Mazowieckiego WIIH. Inny organ na terenie podlegającym kognicji Mazowieckiego WIIH nie mógł nałożyć kar pieniężnych za naruszenie powyższych obowiązków, w związku z czym należy uznać, że przepisy art. 189f § 1 pkt 2 Kpa nie mają zastosowania w niniejszej sprawie.

Nie jest również możliwe zastosowanie odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 189f § 2 Kpa, który stanowi, że w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających: usunięcie naruszenia prawa lub powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia. Zgodnie z art. 189f § 3 Kpa, organ administracji publicznej w przypadkach, o których mowa w § 2, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli strona przedstawiła dowody, potwierdzające wykonanie postanowienia. Prezes UOKiK wskazuje, że w związku z faktem usunięcia przez stronę stwierdzonych nieprawidłowości, organ pierwszej instancji nie musiał wyznaczać jej terminu do przedstawienia dowodów potwierdzających ten fakt. Jednocześnie rodzaj naruszenia nie wiązał się z koniecznością powiadomienia o nim właściwych podmiotów. W ocenie Prezesa UOKiK, samo usunięcie naruszenia prawa nie pozwoli na spełnienie celów administracyjnych kar pieniężnych nakładanych na gruncie ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, które pełnią nie tylko funkcję dyscyplinująco-represyjną, ale także i prewencyjną, mającą zapewnić wysoki poziom ochrony interesów użytkowników produktów w opakowaniach oraz ochrony systemu gospodarowania opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, jak również związanego z nim poszanowania interesu publicznego w przyszłości.

Podsumowując powyższe, należy stwierdzić, że w przedstawionym stanie faktycznym, wymierzenie stronie kar pieniężnych, o których mowa w art. 56 ust. 1 pkt 11 i 12 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, a także ustalenie ich wysokości, było prawidłowe i zgodne z prawem. Stąd też, postępowanie organu pierwszej instancji w tym zakresie należy uznać za prawidłowe, a zaskarżoną decyzję utrzymać w mocy.

Prezes UOKiK, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów IH. Zatem, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 58 ust. 2 i 4 ustawy o gospodarce opakowaniami, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Warszawie w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja ta stanie się ostateczna, tj. od dnia otrzymania tej decyzji.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa UOKiK, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
  - 1) do 10 000 zł - 4% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
  - 2) ponad 10 000 zł do 50 000 zł - 3% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
  - 3) ponad 50 000 zł do 100 000 zł - 2% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1 500 zł;
  - 4) ponad 100 000 zł - 1% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2 000 zł i nie więcej niż 100 000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji Prezesa UOKiK skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądownoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2022 r. poz. 2651, ze zm.).

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2023 r. poz. 259, ze zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2021 r. poz. 535); art. 58 ust. 5 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz.U. z 2023 r. poz. 1658).

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

Otrzymują:

1. [xxxxxx]
2. Mazowiecki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej
3. a/a